

Gierik 65, december 1999

Mark Meekers

De vlag voor nieuwe dag

AUGUSTUS

in de rugzak niets dat aan de stad herinnerde.
de tenten genageld. strak gespannen trommel-
vellen onder regen. twaalf dagen bivak: apos-
tolisch. wij groeven putten in de zomer,

zongen planetennachten aan elkaar, sloegen
kampvuur uit de gitaar, hesen weer de vlag
voor nieuwe dag, een blauwe golf uit zee
geknipt. wij droegen samen ideaal en korte

broek. tot op grote hoogte. tot je onder-
dook zonder iets te zeggen, de spiegel
van het water niet meer openging.
je sloeg een figuur als modder tussen

de lissen. verdrinken is een heildronk
op sterven. ondraaglijk het verkillen
onder mijn vingers. met afgesneden armen
was ik in levende lijve dood, plots volwassen.

KERMISKOORTS

de tijd stond in een vervlogen vervoeging.
vogels roeiden achteruit. gras groeide
nog met alle tederheid voor schapen. oor
aan de paal, gesprekken afluisterend van

telefonerende tortels. tussen twee on-
weerswolken vloekte god. krekels braken
hun laatste griffels. het vuur schikte gla-
diolen in de haard. dan midden augustus

sprong in hun hart een kikker op, koelde
de dorsmachine haar woede op de schoven.
alle benen ontbonden voor de kermisrit.
molens op zwier. de zangeres zonder naam,

muzikale schommelstoel, nam heimwee op sleep-
touw. het plezier verplicht tot een goed einde
gebracht, wandelden de dagen weer voorbij
met de stap van ossen. het krioelde van stilte.

Meertje Kaal

Er zijn nu eenmaal risico's

IN WELK LAND drinken zij de droesem van de wijn?
Om van hun liefde te getuigen.
In elke staart zit zoet venijn.

Zoals een oorlog tot en met de droesem leeggeslobberd wordt
en moorden tot normale bezigheid vervalt:

Er zijn nu eenmaal risico's; als een bom valt,
kan hij ook andere doelen, dan beoogde raken,
dat is het spel, het zijn geen knickers meer:
wie is zijn broeders hoeder? Raak is raak!

Zo drinkt men in de Balkan droesem van de wijn...

HET LIEFST zou ik gaan liggen en gaan slapen
voor onbeperkte tijd, maar wel nog even wakker blijven
doodmoe van het gedender op de Dam,
van de verdoolde mensen, heel snel aan de drank
en agressief, als er bijzonder oppervlakkig
gepraat werd over politiek, en dan
de kou, de regen acht uur lang,
het prikken met punaises, plakband, folders
het was of eerder, vroeger op de drempel stond
daar in de regen op de hoofdstedelijke Dam.

IK STREEK de spermavlekken uit de lakens,
die lagen op de bedden van de hoeren,
in kamers voor één uur verhuurd:

het gladstrijken verwijdert nooit de vlekken.

Zo woonden kunstenaars en hoeren in één huis,
in het beroemd hotel Vieux Colombier
ér werd geschilderd en geneukt per uur,
de vlekken van de schilderijen werden duur,
de lakens en de bedden zijn verdwenen,
het pand zal nooit meer dienst verlenen.

DE JAREN vijftig

De Poliakoff, die ik vanmorgen aantrof in het Stedelijk Museum
naast een Louis Nallard, de jaren vijftig,
heb ik zien maken in hotel Vieux Colombier,
naast het beroemde speeltheater.

Ik maakte daar de kamers schoon en leegde de poubelles,
stak de onmetelijke kachels aan
en kwam zodoende in de kamer van de kleine Poliakoff;
hij sprak gebroken Frans als ik, dus dat ging goed tesamen,
de kamer lang en smal en wasbak zeiden amen
op een slecht bed, een ezel plus het schilderij,
dat ik nu hangen zag in de Jan Luykenstraat.

Het zegt maar weinig, de tijd was abstract,
maar ik zie wel heer Poliakoff weer staan,
achter zijn ezel met een grote kwast.

Roger Nupie

Take Me to the Water

1

DE DOLFIJN

voor Leo Dutoy

Hij leeft in landschappen
van water en van lucht.

Daartussen springt hij,
tekent bogen aan de hemel.

Zingt zijn wateraria's:
geluidsgolven, fluitsignalen,
- Eén en al lokroep!

Navigator en jager
heeft hij een zee van water.

Steelt tijd om te spelen,
deze onstuimige tuimelaar!

Golft om ons heen,
speelt krijgertje.

Hij is mijn waterlief,
deze waterdief.

De titel van de cyclus *Take Me To The Water* verwijst naar de gelijknamige spritueel van Nina Simone.

De dolfijn werd geïnspireerd door het gelijknamige beeld van Leo Dutoy.

Het water weelderig is een ode aan onze nationale trots, het grote zwemwonder Fredje Deburghraeve.

De inschepping is opgedragen aan Lucienne Stassaert, haar dichtbundel *Elixir d'Anvers* (een ode aan de havenbuurt) indachtig.

HET WATER WEELDERIG

voor Fred Deburghraeve

Deze zwemvogel
klieft in karig kostuum
het wateroppervlak.

Door dik en dun
zwemt hij
zijn kamp.

Als een rot, als een rat
snijdt hij door het water,
komt boven, hapt naar leven.

Geen zwemmerige blik,
maar schoolslag
en nog eens schoolslag!

Een hartslag
harder dan water.
En sneller!

Heeft hij een zwemvoet,
zwemvliezen tussen
te veel tenen?

Deze kale Samson
breekt de golfslag
van alle records.

Waar hij zwemt wordt
het water weelderig
en zijn naam van goud.

DE INSCHEPING

voor Lucienne Stassaert

O zeebonk, zoek mij
bij de blinde passagiers,
bij de bevaren kapiteins
en de jonge schippers.

O zeemaat, scheid mij in,
ik wil bootje met u varen,
uw rivier bakenen,
uw vlag hijsen.

O zeegast, ik hoor
uw bootsfluit al,
ik zie uw scheepslantaarn,
ik voel u aan boord komen.

O, zeeman, bevrucht mijn schip
sla mijn schroef achteruit,
gooi mijn roer om,
voel mijn vrijgezellenknoop.

O zeerob, uw dekknecht
zal ik zijn. En nu,
alle hens, ahoy,
kies het zeegat.

Tony Rombouts

VOOR FERNAND AUWERA

Fluweel, zo wens ik je te noemen, met
Eerbied voor het zachte én het ruwe van die stof. Jij,
Rede-rijker en retraite,
Nergensman, onwereldlijk geboren,
Argus met duizend wonden
Nooit te vinden op begane gronden. Zo
Doelbewust, en nooit, nee nooit te verstoren.

Alles ligt nu voor je open:
Uniek, ultiem, als sneeuw in tropen.
Wanneer de zon sacraal in 't zenit zingt,
Eenieders adem op de ramen kringt,
Rijst de vraag van de wachter verbaasd: Werda?
Als antwoord klinkt er: Auwera!

VOOR JAN CHRISTIAENS

Jaren, jaren layter Jan,
Al het werk dat is verricht, ligt
Nu in lagen, gedragen door de komende dagen.

Collegiale beslissingen bepaalden een bestaan.
Hoor hoe de invloed groeit!
Registreer wat het denken vermoedt!
Intiem wordt het, dit vatten van woorden:
Schrijven blijft immers de toekomst bewijzen. Een
Traktaat dat de taal overtreft. Het mateloze middel om zéér
Intens het leven te herbeleven,
Als Griek, als wijnbouwer, als
Eénhoorn, als dolle magiër met duistere recepten die
Nachtdrukkelijk de tijd als ridder berijdt.
Sterk in zijn status van Stier. Jan Christiaens is hier!

VOOR HUGO RAES

Hij, de ongebreidelde, die met zijn verbeelding steeds weer
Uw fantasieën heeft blootgelegd – zowel de fijne als de volkomen
Geheime – werd door de overheid steeds strikt in de gaten gehouden
Om uiteraard u voor uw eigen zwakheden te vrijwaren.

Riskeerde hij enerzijds daardoor heel wat ongenoegen
Anderzijds kreeg hij als feeëriek faun zijn voldoening.
En wat is er uiteindelijk echt van belang?
Slechts grote kleinigheden: de geliefde, wijn en hemelse kaas.

